

Sędzia Piotr Gąciarek odmawia orzekania z osobą powołaną na stanowisko sędziego z udziałem neo-KRS

Działając zgodnie z własnym sumieniem i złożonym ślubowaniem sędziowskim, obligującym mnie do wiernego służenia Rzeczypospolitej Polskiej oraz stania na straży prawa." /../- sędzia Piotr Gąciarek z Sądu Okręgowego w Warszawie, w złożonym dziś oświadczeniu, do prezesa sądu Piotra Schaba,"o odmowie orzekania w jednym składzie z osobą (Stanisław Zdun), której powołanie na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie dotknięte jest zasadniczą i nieusuwalną wadą, w postaci braku wniosku uprawnionego i wskazanego w Konstytucji RP organu w postaci Krajowej Rady Sądownictwa" tj. z " z osobą nieuprawnioną do orzekania".

Sędzia Piotr Gąciarek podkreślił w swoim oświadczeniu, że: "Jednocześnie stanowczo i kategorycznie stwierdzam, że moja odmowa orzekania w jednym składzie z sędzią powołanym z udziałem obecnie działającej Krajowej Rady Sądownictwa nie jest oświadczeniem o zrzeczeniu się urzędu sędziego." Z uwagi na wagę podniesionych argumentów prezentujemy całość oświadczenia sędziego Piotra Gąciarka.

Warszawa, dnia 06.09.2021 r.

SSO Piotr Gąciarek

XII Wydział Karny

Prezes

Sądu Okręgowego w Warszawie

W związku z wyznaczeniem mnie przez narzędzie informatyczne SLPS (System Losowego Przydziału Spraw) do rozpoznania sprawy lustracyjnej o sygn. akt XII K 71/21 (termin pierwszej rozprawy 13.09.2021 r.) w składzie:

SSO Marzena Tomczyk-Zięba – przewodnicząca składu, referent

SSO Piotr Gąciarek

SSO Stanisław Zdun

powołując się na złożone przed Prezydentem RP ślubowanie, w którym zobowiązałem się służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej i stać na straży prawa oraz mając na względzie treść:

art. 9 Konstytucji RP – wedle którego Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego

art. 10 Konstytucji RP - wedle którego ustrój Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej

art. 173 Konstytucji RP - wedle którego Sądy i Trybunały są władzą odrębną i niezależną od innych władz

art. 178 Konstytucji RP – wedle którego sędziowie są w sprawowaniu swego urzędu niezawisli i podlegają tylko Konstytucji i ustawom

art.186 Konstytucji RP – wedle którego Krajowa Rada Sądownictwa stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów

art. 187 ust.1 i 3 Konstytucji RP – określającego zasady wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa i czas trwania ich kadencji

oświadczam niniejszym, że odmawiam orzekania w jednym składzie z osobą (Stanisław Zdun), której powołanie na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie dotknięte jest zasadniczą i nieusuwalną wadą, w postaci braku wniosku uprawnionego i wskazanego w Konstytucji RP organu w postaci Krajowej Rady Sądownictwa. Udział w składzie Sądu sędziego Stanisława Zduna skutkować będzie w oczywisty sposób wystąpieniem bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 par. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania karnego w postaci brania udziału w wydaniu orzeczenia przez osobę nieuprawnioną do orzekania.

▪ Uzasadnienie

Stanisław Zdun został powołany przez Prezydenta RP na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 23 lutego 2021 roku na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 1 października 2019 roku (Monitor Polski poz. 291 z 2018 r.)

▪ 1. Zgodnie z art. 10 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ustrój Państwa opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej. Z kolei w myśl art. 173 Konstytucji RP sądy i trybunały są władzą odrębną i niezależną od innych władz.

▪ 2. Zgodnie z art. 186 ust. 1 Konstytucji Krajowa Rada Sądownictwa stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Skład Krajowej Rady Sądownictwa określony w art. 187 ust 1 Konstytucji został ukształtowany właśnie w powiązaniu z zasadą trójpodziału władzy państwowej oraz z zasadą niezależności i odrębności władzy sprawowanej przez sądy. Od momentu uchwalenia Konstytucji RP nigdy nie budziło wątpliwości zarówno w orzecznictwie jak i w nauce prawa oraz w pracach Parlamentu, że

15 członków Krajowej Rady Sądownictwa będących sędziami jest wybieranych przez sędziów spośród swojego grona. Tylko bowiem Krajowa Rada Sądownictwa w składzie której zasiadają sędziowie wybrani przez sędziów może wykonywać swoje główne i najważniejsze zadanie – to jest stanie na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Konstytucja w art. 187 ust.1 pkt 3 wyraźnie i jednoznacznie przyznaje Sejmowi prawo do wyboru 4 członków KRS będącymi posłami, a Senatowi 2 członków będących senatorami. Tyle i tylko tyle może Sejm i Senat w zakresie personalnego kształtowania składu KRS.

- 3. Na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2018.3) przerwano kadencję 15 członków KRS będących sędziami, a ich miejsce objęły osoby wybrane przez Sejm.

- 4. W świetle powszechnie dostępnych informacji (ujawnionych przez Kancelarię Sejmu w wykonaniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie) w postaci list poparcia poszczególnych kandydatów do KRS będących sędziami przez innych sędziów, nie może budzić wątpliwości, że kandydujący do KRS sędzia Sądu Rejonowego w Olsztynie Maciej Nawacki nie zebrał wymaganych przez art. 11a ust.2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa (ukształtowanej w/w ustawą nowelizującą z dnia 8 grudnia 2017 roku) 25 podpisów sędziów popierających jego kandydaturę, wobec skutecznego wycofania części z podpisów przed głosowaniem Sejmu nad kandydatami do KRS. Tak więc sędzia Maciej Nawacki został wybrany do Krajowej Rady Sądownictwa wbrew wymogom określonym przez znowelizowaną ustawę o KRS.

- 5. Nie może zatem budzić wątpliwości, że skład Krajowej Rady Sądownictwa obecnej kadencji został ukształtowany w sposób sprzeczny z Konstytucją wobec przerwania kadencji legalnie powołanych w jej skład 15 członków będących sędziami oraz w sposób sprzeczny z ustawą o KRS wobec niezbrania przez kandydującego do KRS sędziego Macieja Nawackiego wymaganych 25 podpisów poparcia ze strony sędziów. Już tylko sam sposób ukształtowania składu KRS powoduje, że jej uchwały, a w szczególności uchwały o

przedstawieniu Prezydentowi kandydatur osób ubiegających się o urząd sędziego, obarczane są nieważnością od momentu ich podjęcia (ex tunc).

▪ 6. Nie tylko wadliwy sposób wyboru obecnych członków KRS będących sędziami wskazuje na to, że Krajowa Rada Sądownictwa nie wypełnia swoich konstytucyjnych zadań i nie może być uznana za organ niezależny. W obecnej kadencji do KRS spośród 15 członków będących sędziami, znajdują się osoby blisko związane z obecnym Ministrem Sprawiedliwości – Prokuratorem Generalnym Zbigniewem Ziobrą. Wskazać tu należy na takich sędziów jak:

- Maciej Mitera – prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

- Dariusz Drajewicz – w latach 2017 – 2020 wiceprezes Sądu Okręgowego w Warszawie

- Jarosław Dudzicz – prezes Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

- Maciej Mitera – prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

- Maciej Nawacki – prezes Sądu Rejonowego w Olszynie

- Dagmara Pawełczyk – Woicka – prezes Sądu Okręgowego w Krakowie

- Rafał Puchalski – prezes Sądu Okręgowego w Rzeszowie

- Paweł Styrna (Przewodniczący KRS) - wiceprezes Sądu Okręgowego w Krakowie

Wszystkie te osoby swoją pozycję służbową w postaci pełnionych funkcji prezesów sądów zawdzięczają politykowi osobiście odpowiedzialnemu za forsowanie zmian w ustawodawstwie zmierzających wprost do zniszczenia niezależności sądów, poddania ich kontroli politycznej i ograniczenia niezawisłości sędziowskiej – ministrowi sprawiedliwości Zbigniewowi Ziobrze. W przypadku sędziów Dariusza Drajewicza i Rafała Puchalskiego, decyzjami Ministra Sprawiedliwości zostali oni ponadto jako sędziowie sądów rejonowych delegowani do orzekania w sądach apelacyjnych, odpowiednio w Warszawie i Rzeszowie.

▪ 7. Krajowa Rada Sądownictwa nie zareagowała w jakikolwiek sposób na liczne ostatnich latach (2018-2021) działania władzy ustawodawczej i wykonawczej oraz podległych jej funkcjonariuszy godzące wprost w konstytucyjnie gwarantowane wartości w postaci niezależności sądów i niezawisłości sędziów takie jak:

a) wszczęcie przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych bądź jego zastępców postępowań wobec m. in.:

- sędziów Igora Tuleyi i Ewy Maciejewskiej w związku z zadanymi przez nich pytaniami prawnymi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE)

- sędziego Waldemara Żurka w związku z jego publicznymi wypowiedziami w obronie niezależności sądów i niezawisłości sędziów

- sędziego Krystiana Markiewicza w związku z jego listem do członków sądów dyscyplinarnych

- sędziego Pawła Juszczyżyna wobec domagania się w trybie procesowym ujawnienia list poparcia członków KRS;

b) uchwalenie przez Parlament przepisów przerywających 6 – letnią, określoną w Konstytucji kadencję Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – prof. Małgorzaty Gersdorf;

c) działanie Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, organu mającego wszelkie cechy nieprzewidzianego przez Konstytucję RP na czas pokoju sądu specjalnego, a w szczególności na zignorowanie przez ten organ postanowienia zabezpieczającego TSUE z dnia 08.04.2020 roku zawieszającego stosowanie przepisów o Izbie Dyscyplinarnej SN;

d) szereg działań podejmowanych przez prokuratorów z Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej godzących wprost w niezawisłość sędziów i obliczonych na ich zastraszenie. Wymienić należy tu w szczególności wezwanie w grudniu 2020 roku na przesłuchanie do prokuratury sędziów krakowskich sądów w związku z wydaniem przez nich orzeczeń w sprawie, gdzie prokuratura była stroną sporu zainicjowanego przez prokuratora Mariusza Krasonia;

e) działanie podjęte w listopadzie 2020 roku przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych Przemysława Radzika polegające na zażądaniu od Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto na kilka dni przed terminem posiedzenia akt sprawy, w której zażalenie na postanowienie prokuratora o zawieszeniu w prawie wykonywania zawodu wniósł adwokat Roman Giertych;

f) liczne i bulwersujące wypowiedzi Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobry i Prokuratora Krajowego – Bogdana Świączkowskiego kwestionujące prawo sądu do niezależnej oceny pracy prokuratury i niezależnego decydowania o stosowaniu bądź przedłużaniu tymczasowego aresztowania.

Wskazać w szczególności należy na ostatnie wystąpienie Ministra Sprawiedliwości na konferencji prasowej w dniu 12.04.2021 r., podczas którego w sposób niedopuszczalny formułował zarzuty i podejrzenia politycznej inspiracji stojącej za postanowieniem Sądu

Okręgowego w Warszawie w sprawie uchylenia tymczasowego aresztowania wobec Sławomira N.;

Wobec tych działań podejmowanych przez przedstawicieli sił politycznych obecnie sprawujących władze wykonawczą i ustawodawczą oraz podległych im funkcjonariuszy Krajowa Rada Sądownictwa zachowała całkowitą bierność. Taka postawa obecnej KRS wskazuje jednoznacznie, że organ ten nie wypełnia swojego podstawowego konstytucyjnie określonego obowiązku – to jest stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

- 8. Powołanie członków KRS będących sędziami w sposób sprzeczny z Konstytucją poprzez wybór dokonany jedynie przez polityków oraz bliskie związki wielu z tych osób z obecnym ministrem sprawiedliwości, a także niewypełnianie przez KRS swoich konstytucyjnych powinności sprawia, że w pełni uprawnione jest twierdzenie, że organ ten nie jest niezależny od władzy politycznej;

- 9. Brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa od władzy ustawodawczej i wykonawczej został stwierdzony orzeczeniami Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: wyrokiem z dnia 5 grudnia 2019 r. (sygn. akt III PO 7/18) oraz w postanowieniach z dnia 15 stycznia 2020 r. (sygn. akt III PO 8/18 i III PO 9/18), orzekającego w sprawach, w związku z którymi wydano wyrok TSUE z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982);

- 10. Sąd Najwyższy w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23.01.2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20) w punkcie 2 przyjętej uchwały stwierdził, że:

Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w

składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

- 11. TSUE w wyroku z dnia 02.03.2021 r. (C-824/18) stwierdził, że obecna Krajowa Rada Sądownictwa nie jest organem niezależnym, zdolnym inicjować procedurę nominacyjną na stanowiska sędziowskie;

- 12. Wyżej wymienione zarzuty wobec Krajowej Rady Sądownictwa działającej w składzie ukształtowanym przez ustawę z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o KRS znalazły dobitne i jednoznaczne potwierdzenie w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-791/19 z dnia 15 lipca 2015 roku;

- 13. Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19) w wyroku z dnia 22 lipca 2021 roku stwierdził, że w kontekście procesu nominacyjnego Krajowa Rada Sądownictwa nie zapewnia wystarczających gwarancji niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej.

W ocenie Trybunału władze polityczne wywierały nadmierny wpływ na procedurę mianowania sędziów i mogły bezpośrednio lub pośrednio ingerować w to, kto zostanie powołany na stanowisko sędziego. Podkreślić należy, że znaczenie w/w wyroku wykracza daleko poza indywidualną sprawę. ETPC przesądził, że co do zasady, że wyrok wydany przez sąd w składzie którego zasiadają sędziowie powołani z udziałem obecnie działającej Krajową Radę Sądownictwa jest wadliwy, albowiem sąd tak ukształtowany nie spełnia wymogów niezależności i bezstronności;

▪ 14. Kandydatura sędziego Sądu Rejonowego Stanisława Zduna na urząd sędziego Sądu Okręgowego nie została poddana ocenie przez organ samorządu sędziowskiego – Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji Warszawskiej, które uchwałą z dnia 12 grudnia 2018 roku postanowiło odroczyć opiniowanie kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów na obszarze apelacji warszawskiej do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny i sądy powszechne w przedmiocie

wątpliwości związanych z procesem wyłaniania sędziowskich członków nowej Krajowej Rady Sądownictwa i wpływu, jaki nowy sposób wyboru tej części Rady wywiera na prawo obywatela do niezależnego i niezawisłego sądu. Ponadto w uchwale tej Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji Warszawskiej stwierdziło, że aktualnie udział w procedurze opiniowania kandydatów do objęcia urzędu w Sądzie Apelacyjnym i w Sądzie Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie byłoby legitymizowaniem czynności szkodzących wymiarowi sprawiedliwości. Zgromadzenie zwróciło uwagę, że dotychczasowe działania Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie wskazują, iż nie stoi ona na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów i nie działa niezależnie od przedstawicieli pozostałych władz, łamiąc art. 186 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

▪ 15. Wskazać należy także na szczególnie doniosłe okoliczności podniesione w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 06.05.2021 r. (sygn. akt II GOK 2/18). NSA podkreślił jednoznacznie, że sądy polskie w zakresie w jakim stosują prawo UE są sadami unijnymi i w związku z tym powinny spełniać określone prawem Unii standardy niezależności i bezstronności. Naczelny Sąd Administracyjny w całości i bez zastrzeżeń podzielił ocenę Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co do tego, że obecna KRS nie daje wystarczających gwarancji niezależności od organów władzy ustawodawczej i wykonawczej w procedurze powoływania sędziów.

Uzasadniając takie stanowisko NSA wskazał na takie okoliczności jak

- 23 z 25 członków obecnej Krajowej Rady Sądownictwa desygnowanych jest do jej składu jest przez inne władze niż sędziowska;
- sędziowie kandydujący do KRS udzielali poparcia własnym kandydatom, sobie samym wzajemnie czy też jak w skrajnym przypadku doszło do wykorzystania jako udzielonego poparcia, które zostało skutecznie wycofane (przypadek sędziego Macieja Nawackiego)
- znaczenie przy wyborze członków KRS przez Sejm miał czynnik politycznej lojalności kandydatów wobec podmiotu dokonującego wyboru;
- brak jest w przestrzeni publicznej stanowiska Krajowej Rady Sądownictwa, z którego miałyby wynikać, że jako konstytucyjny organ powołany do stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów, respektuje ona stanowiska krajowych oraz europejskich instytucji i organów akcentujących znaczenie zasady niezależności sądów i niezawisłości sędziów w relacji do sytuacji wprost wskazujących na to, iż doznają one istotnego uszczerbku.

Ponadto w wyroku z dnia 06.05.2021 r. NSA przytoczył wypowiedź obecnego Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro na posiedzeniu

Senatu w dniu 20.01.2020 roku podczas którego stwierdził wówczas wprost:

„Każde środowisko może zgłosić takich sędziów, za których bierze odpowiedzialność. Myśmy zgłosili takich, którzy naszym zdaniem byli gotowi współdziałać w ramach reformy sądownictwa”;

W konkluzji Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że obecna Krajowa Rada Sądownictwa nie daje wystarczających gwarancji niezależności od organów władzy wykonawczej i władzy ustawodawczej w procedurze powoływania sędziów;

- 16. Wszystkie przedstawione wyżej okoliczności dotyczące powołania Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym składzie i jej działania, rozpoznawane łącznie i we wzajemnym powiązaniu wskazują jednoznacznie, że organ ten nie jest legalnie powołanym konstytucyjnym organem Państwa i nie wypełnia swoich podstawowych obowiązków wynikających z art. 186 ust.1 Konstytucji RP;

- 17. Większość w/w okoliczności było znanych sędziemu Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie Stanisławowi Zdunowi, który mimo tego zdecydował się na start w konkursie na wolne miejsca sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Warszawie (Monitor Polski poz. 291 z 2018 r.), nie zrezygnował z udziału w nim i przyjął w dniu 23.02.2021 nominację na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie od Prezydenta RP;

- 18. W moim najgłębszym przekonaniu nikt, a zwłaszcza żaden sędzia nie może czerpać osobistych korzyści z naruszenia prawa. Przyjęcie nominacji na podstawie wniosku organu niebędącego konstytucyjnym organem Państwa uprawnionym do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatur na stanowiska sędziowskie zasługuje na jednoznacznie krytyczną ocenę;

- 19. Każdy obywatel Rzeczypospolitej Polskiej ma prawo do rozpoznania sprawy przed niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą. (art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności). W wyroku z dnia 1 grudnia 2020 roku Wielka Izba Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii (skarga nr 26374/18) stwierdziła, że udział w wydaniu orzeczenia sędziego powołanego w procedurze obciążonej istotną wadliwością, narusza istotę prawa strony do „sądu ustanowionego ustawą”.

W wyroku tym Europejski Trybunał Praw Człowieka (ETPC) mocno i jednoznacznie zaakcentował krytyczną ocenę akceptacji przez islandzki Sąd Najwyższy nominacji sędziego wyłonionego w wadliwej procedurze poprzez przyjęcie stanowiska, iż z chwilą nominacja taka stała się „rzeczywistością od podpisania aktu ich nominacji”. ETPC podkreślił fundamentalnie istotną rolę odgrywaną przez sądownictwo w demokratycznym społeczeństwie rządzonym przez zasady praworządności.

Ponadto ETPC zwrócił uwagę, że efekt stwierdzonych naruszeń przy procedurze nominacyjnej sędziego dotyczy społeczeństwa w ogólności. Odnosząc powyższe zapatrywania prawne ETPC na grunt polski, stwierdzić należy, że nieuprawniony i z gruntu wadliwy jest pogląd, iż z chwilą wręczenia danej osobie przez Prezydenta RP nominacji na urząd sędziego, konwalidacji ulegają wszelkie uchybienia prawne w procesie nominacyjnym, bez względu na ich wagę. Nominacja na stanowisko sędziego na podstawie wniosku organu niewypełniającego zadań konstytucyjnie przypisanych do Krajowej Rady Sądownictwa i ukształtowane jej składu w sposób sprzeczny z Konstytucją są ponad wszelką wątpliwość bardzo poważnymi uchybieniami w procesie nominacyjnym;

- 20. Z tych powodów uznać należy, że skład Sądu z udziałem osoby nominowanej na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie może być uznany za skład uprawniony do orzekania w jakiegokolwiek sprawie.

- 21. Wobec stwierdzenia, że orzeczenie, które zapadłoby w takim składzie z przyczyn podanych wyżej obarczone będzie nieusuwalną wadliwością, stanowiącą bezwzględną przyczyną odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 1 kpk) czuję się w obowiązku odmówić orzekania w jednym składzie z osobą nieuprawnioną do orzekania;

- 22. Powyższe oświadczenie składam działając zgodnie z własnym sumieniem i złożonym ślubowaniem sędziowskim, obligującym mnie do wiernego służenia Rzeczypospolitej Polskiej oraz stania na straży prawa. Obecnie działająca Krajowa Rada Sądownictwa została powołana z jaskrawym pogwałceniem Konstytucji RP i nie wypełnia zadań

konstytucyjnego organu mającego stać na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

- 23. Żaden przepis o charakterze represyjnym nie może powstrzymać sędziego od obrony Konstytucji i zapisanych w niej zasad niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

- Jednocześnie stanowczo i kategorycznie stwierdzam, że moja odmowa orzekania w jednym składzie z sędzią powołanym z udziałem obecnie działającej Krajowej Rady Sądownictwa nie jest oświadczeniem o zrzeczeniu się urzędu sędziego.

-sędzia Piotr Gąciarek w swoim oświadczeniu z dnia 6 września 2021r. w złożonym dziś do prezesa sądu Piotra Schab o odmowie orzekania w jednym składzie z osobą z osobą nieuprawnioną do orzekania.